KAREL IV.

Maminka Eliška Přemyslovna hledá malého Vašíka:
„Vašíku, kdepak jsi, bude večeře! Neviděli jste mého Vašíka? Pořád si něco čte nebo píše. Á, tady jsi. Copak to máš?“
„Psal jsem tatínkovi dopis do ciziny.“
„Tak mi kousek přečti.“

Milý tatínku Jane Lucemburský,
vzpomínáš, jak jsi vždycky říkal: „Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal?“
Nemohl bys přece jenom zaběhnout k nám domů aspoň občas? Maminka Eliška Přemyslovna už je celá ustaraná.

„No, jo, ale budeš to muset tatínkovi přeložit, víš, že neumí česky. A copak je to tady?“
„To jsem tatínkovi nakreslil, co mě tak napadlo:“

Most (Karlův most), domeček (Karlova univerzita), hrad (Karlštejn), ulice (Nové Město pražské), kostel (chrám svatého Víta s lomeným obloukem), bižuterie (korunovační klenoty), 4 princezny (Karlovy ženy)

A nakonec jsem složil básničku:

Es B
Odlož to brnění plechové,
B Es
čekají na tebe Čechové.
As Es
Prokázal jsi velkou odvahu,
B Es
zapomněl jsi přitom na Prahu, hu, hu, hu,
As Es
prokázal jsi velkou odvahu,
B Es
zapomněl jsi přitom na Prahu.

To kdybych já býval český král,
jinak bych o svou zem pečoval,
Kdybys uměl trochu česky,
věděl bys, jak je tu hezky, ky, ky, ky, ky,
kdybys uměl trochu česky,
věděl bys, jak je tu hezky.

Tak se tu někdy zastav, píše Ti Tvůj syn Václav, alias Karel.